

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΑΡΧΑΙΟΣ ΘΡΑΣΕ ΠΟΙΗΤΗΣ
 Ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

1. Ἡ ἐν Παρισίοις τῶν ἐπιγραφῶν ἀκαδήμεια ἀνέθηκε κατὰ τὸ 1904 εἰς τὸν ἐν Πύργῳ τῆς Βουλγαρίας πρόξενον τῆς Γαλλίας κ. Degrand τὴν ἐνέργειαν ἀνασκαφῶν ἐν τῇ παρακειμένῃ εἰς τὴν Σφζόπολιν νησίδι, ὅπου ἐκτίσθη ἐν ἀρχῇ ὑπὸ τῶν Μιλησίων ἡ Ἀπολλωνία ἐν Πόντῳ περὶ τὰ μέσα τοῦ ἐβδόμου π. χ. αἰῶνος, ἐπεκταθεῖσα βραδύτερον σὺν τῇ ἀκμῇ της καὶ ἐπὶ τὴν ἀπέναντι ξηράν¹). Σκοπὸς τῶν ἀνασκαφῶν ἦτο ὁ καθορισμὸς τοῦ μέρους, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔκειτο τὸ περίφημον ἱερὸν τοῦ πολιούχου Ἀπόλλωνος μετὰ τοῦ κολοσσιαίου χαλκίνου ἀγάλματος αὐτοῦ, ἔτους 20 πῆχυν, ἔργου τοῦ Καλάμιδος, ὅπερ ὁ κυριεύσας τὴν πόλιν Μάρκος Λούκολλος (72, π. Χ.) ἀφῆρεσε καὶ ἀνέστησεν εἰς τὸ Καπιτώλιον τῆς Ρώμης²).

ἠ. θρασιῶν
 Α. θ. ε. Η.
 1937

1) Ἀπολλωνία ἐν Πόντῳ (Στράβωνος περίπλ. 67, Ἡρόδοτος ο. υ, 14, 30, Ρ. Μείλας, II, 22), ἀποικία τῶν Μιλησίων (Στράβωνος, Ζ, 6, 1) ὑπὸ τὸν φιλόσοφον Ἀναξίμανδρον (Αἰλιανὸς, ποικ. ιστορ., III, 17.). Ἐκτίσθη 50 ἔτη πρὸ τῆς βασιλείας Κύρου τοῦ μεγάλου (Σκύμνου, 731, Ἀνωνώμου, περιήγ. ἐξ Ἰ. Πόντου, 86). Κατὰ Στέφ. τὸν Βυζάντιον ἦτο ἀποικία Μιλησίων καὶ Ροδίων, κατὰ τὸ πλεῖστον ἰδρυμένη ἐπὶ νηϊδος (Στράβωνος αὐτόθι), ὅθεν ὡς νῆσοις φέρεται παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ, ἐν τῇ Ἀστικῇ χώρῃ (Plinii, hist. n. IV, 18) ἢ ἐν τῇ στρατηγίᾳ Ἀστικῇ (Πτολεμαίου III, 11, 6) καὶ εἶχε δύο μεγάλους λιμένας (Ἀνωνώμου, ἐνθα ἄνω, 85) ἀπέχουσα 180 σταδίους νοτίως τῆς Ἀγχιάλου (Ἀρριάνου, περίπλ. 36). Κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς πόλεως Ἀνθείας (Plinii, hist. n. IV, 45), ἀποικίας Μιλησίων καὶ Φωκαέων κατὰ Φιλέαν παρὰ Στεφ. Βυζαντίῳ. Τὰ νομίσματα αὐτῆς ὡς αὐτονόμου πόλεως χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ 430 π. Χ. φέροντα τὸν λατρευόμενον Ἀπόλλωνα συμβολιζόμενον ὡς λέοντα, ὡς ἐν τῇ μητροπόλει της Μιλήτῳ (Heard, hist. num. 236). Τὰ αὐτοκρατορικὰ αὐτῆς νομίσματα διατηροῦσι τὸ ὄνομα της μέχρι τοῦ πρώτου ἡμίσεος μ. Χ. αἰῶνος — Ἀπολλωνιητῆς ἐν Πόντῳ (Eckhel, II, 25). Ἀπὸ τοῦ πέμπτου μ. Χ. αἰῶνος μετονομάζεται Σφζόπολις (Ἀνωνώμου, ἐνθα ἄν. 85 καὶ Notit. episc.). Ἴδε καὶ Σ. Σακελλαριάδου, Πόλεις καὶ θέσμιαι Θράκης, ἔτος 1929, σελ. 149 καὶ Κ. Κορτιδίου, Ἰστορία τῆς Θράκης, I, σελ. 151, ἔτ. 1932.

2) Ἐν νησίῳ τινί, ὅπου ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. ἐξ οὗ Μάρκος Λούκολλος τὸν κολοσσὸν ἤρε καὶ ἀνέθηκεν ἐν τῷ Καπιτώλιῳ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Καλά-

Αἱ γενόμεναι ἀνασκαφαί οὐδὲ ἵχνος ἀπεκάλυψαν ἐκ τῶν θεμελίων τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ βήθρου τοῦ ἀγάλματος ¹⁾, ἔδωκαν ὅμως ἀφορμὴν εἰς ἀναζήτησιν ἀρχαιοτήτων ἐν τῇ σημερινῇ πόλει, ἧς ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἀνεύρεσις σπουδαίας ἐπὶ λίθου ἐπιγραφῆς. Ὁ ποιησάμενος τὰς ἀνασκαφὰς ἀπέστειλεν ἀποτύπωμα ἐπὶ χάρτου τῆς ἐπιγραφῆς ἄνευ καθορισμοῦ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ ἀνευρέθη αὕτη, καὶ ἄλλων λεπτομερειῶν, πρὸς τὸν κ. Seure, ὅστις πρῶτος ἐδημοσίευσεν αὐτὴν συμπληρώσας κατὰ τὸ δυνατόν.

2. Ὁ κ. Seure, ὅστις δὲν εἶδε τὴν ἐπιγραφὴν, ἧς ἀγνοεῖ καὶ τὴν τύχην, προσεπάθησε νὰ συμπληρώσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀποσταλέντος αὐτῷ ἀποτυπώματος, ὑπολαμβάνει αὐτὴν ἀφιερωμένην (dedicée) εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ὑποθέτει ἢ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ εἶναι μόνον τετριμμένη ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ καὶ ἐνιαχθὲν ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ ὡς τοιαύτη δέον νὰ συμπληρωθῇ ἢ ὅτι εἶναι ἀποκεκομμένη δεξιόθεν ἐλλείποντος τοῦ ἡμίσεος τῆς πλακῆς, ἧς ὁλόκληρος θὰ εἶχε μῆκος 4 μέτρων ἀποτελοῦσα οἶον ἐπιστύλιον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πεντάστιχος ἐπιγραφὴ, ὡς σφάζεται, ἀποτελεῖ κεκομμένον ἐπίγραμμα ἐν δακτυλικῷ ἑξαμέτρῳ, καθ' ὅσον ἕκαστος αὐτῆς στίχος δὲν συμπίπτει πρὸς τὸν ἀνάλογον τοῦ ἐπιγράμματος, κλείνει μᾶλλον ὑπὲρ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως καὶ ὑπολαμβάνει ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἀπετέλει ἐννεῶστιχον δακτυλικὸν ἐπίγραμμα χαραχθὲν ἐν συνεχείᾳ οὕτως, ὥστε τὸ ἐλλεῖπον τμήμα αὐτῆς εἶχε τὴν ἑκτασιν τεσσάρων δακτυλικῶν ἑξαμέτρων. Κατὰ ταῦτα ἀναγιγνώσκει καὶ συμπληροῖ τὴν ἐπιγραφὴν ὡς ἑξῆς ²⁾:

«Σὴν ἱερὰν . . . . .
 . . . . . σεὸν ἄστν,

μῖδος ἔργον (Σ τ ρ ἄ β ω ν ο ς ἐνθα ἀνωτ.) Εὐ τ ρ ο π ί ο υ, VI, 60, Pl. ii, XXXIV, 8). «Ἔργον ἀναμφισβητήτως σημαντικώτατον ὑπὸ τεχνικὴν ἔποψιν καὶ δυσχερέστατον πρὸς ἐκτέλεσιν, ἔχον ὕψος 13 σχεδὸν μέτρων» (Κ α β β α δ ί α, ἱστορία ἑλλ. τέχνης). Ἐν τῇ πόλει ἀνευρέθη καὶ ἐπιτύμβιος ἀνάγλυφος στήλη, κάλλιστον ἔργον ἑλληνικῆς τέχνης τοῦ ἔκτου π. Χ. αἰῶνος, κοσμοῦν νῦν τὸ μουσεῖον τῆς Σοφίας, ὅπερ εἶναι ὅμοιον καὶ ἐφάμιλλον, βέλτιον δὲ ἐξεργασμένον τῆς ἐν τῷ μουσεῖῳ Ἀθηνῶν κειμένης ἐπιτυμβίας ἀναγλύφου ἐξ Ὀρχομενοῦ στήλης, ἔργου τοῦ Ἀλέξηνορος. Ἀναμφιβόλως τὸ λαμπρὸν τοῦτο τῆς πλαστικῆς ἔργον ἐκομίσθη ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως στηθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ δοκιμώτατου καὶ δικαίου τῶν πολιτῶν Ἀναξάνδρου κατὰ τὸ ὑπ' αὐτὸ ἐπίγραμμα:

«Ἐνθάδ' Ἀνάξανδρος ἀνὴρ δοκιμώτατος ἄστῳ
 κεῖται ἀμώμητος τέρμα λαχὼν θανάτου».

1) Δελτίον τοῦ ἐν Κων/πόλει Ρωσικοῦ ἀρχ. ἱνστιτούτου, ἔτ. 1905, σελ. 243.

2) Seure G. Archéologie Thrace, première série, ἔτ. 1913, σελ. 29 κ.έξ.

ἐν Μούσαισι φανείς βασιλεύς ε . . . . .
 . . . . . σοῖς ποσὶν ἐνθάδ' αἰεὶ ζῶ[ν].
 ἀθάνατον ψυχῆ[ν] . . . . .
 . . . . . ἔ[χε]ιν κατὰ πάντα νομίζω.
 Μείνας ἐν δαπέδῳ γλυκερῷ . . . . .
 . . . . .
 μοὶ φιλέρημον] πάντοτ' ἐγὼ πεπόθη[κα δίαιταν;]».

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ διάσημος ἀρχαιολόγος δὲν μένει εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἀτελοῦς τοῦ ταύτης συμπληρώσεως, ἥτις ἔχει πολλὰ τὰ κενά. Πρὸς δὲ τοῦ ἐπιγράμματος ἀπὸ ἀναθηματικοῦ (ex-voto) εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς ὑπέλαβεν ἐν ἀρχῇ, μεταβαλλομένου εἰς ἐπιτάφιον, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς—ὡς ἐν ἄλλοις ἐπιταφίοις ἐπιγράμμασιν, ἅτινα ὑποσημειοῖ¹⁾ ἀνεξήγητον παραμένει εἰς αὐτὸν τὸ τίνα ἔννοια εἶναι δυνατόν νὰ ἔχωσιν οἱ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἀπευθυνόμενοι ἀρχικοί στίχοι ἐν ἐπιταφίῳ ἐπιγράμματι. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὴν ἡμετέραν κατωτέρω ἀνάγνωσιν καὶ συμπλήρωσιν τῆς ἐπιγραφῆς ἡ πρώτη τοῦ κ. Seure ὑπόθεσις εἶναι ἡ μόνη ὀρθή.

3. Ἡ ἐπιγραφή εὐτυχῶς δὲν ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ κατέκειται ἀπὸ ἐτών ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης Φιλιππουπόλεως καὶ εἶναι κεχαραγμένη ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους ὑπ' αὐτὸ τὸ χεῖλος τῆς ἐτέρας τῶν μακρῶν πλευρῶν λάρνακος (πυέλου) ἐκ γρανίτου λίθου καὶ ὡς φαίνεται μετεκομίσθη ἐκ Σωζοπόλεως ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνεύρεσίν της. Ἐκ τῆς λάρνακος ἀπεκόπη μόνον τὸ τμήμα τὸ τὴν ἐπιγραφὴν περιέχον καὶ τοῦτο οὐχὶ καλῶς, διότι ἀριστερόθεν ἀπεκόπη καὶ τὸ κάτω μέρος τῶν γραμμάτων τῆς ἀρχῆς τοῦ τελευταίου στίχου, ἐξ οὗ τὸ ὕψος τῆς πλακὸς ἐκατέρωθεν διαφέρει κατὰ 0,07 τοῦ μ. Ἡ πλάξ ἔχει πᾶχος 0,24 τοῦ μ. μῆκος 2 περίπου μ. καὶ ὕψος ἀριστερόθεν μὲν 0,46, δεξιόθεν δὲ 0,53 τοῦ μ. Τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 0,05 καὶ 0,06 τοῦ μ. ἄνευ συνδέσεως αὐτῶν οὐδεμιᾶς.

Ἡ ἐπιγραφή ἀποτελεῖται ἐκ πέντε στίχων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀποτύπωματι τοῦ κ. Degrand, ἀρχομένων σχεδὸν ἀπὸ τοῦ χείλους τῆς πλακὸς ἀριστερόθεν μετὰ γραμμὴν βαθεῖαν κεχαραγμένην καθέτως καὶ

1) K a i b e l, Epigr. 261, «Ψυχὴ μοι ναίει δώματ' ἐπουράνια—σῶμα δ' ἐμὸν γαῖα φέρει φθιμενον» Ὡσαύτως, 324, «σῶμα... τύμβος δδ' ἐγκατέχει—ψυχὴ δ' ἀθανάτων βουλαῖς ἐπιδήμιός ἐστιν—ἄστροις καὶ ἱερὸν χῶρον ἔχει μακάρων». Πρβλ. ὡσαύτως Anthol. Palatina, III, κεφ. 2, ἀριθμ. 217: «Ἀθάνατος ψυχὴ τὰ μὲν οἴκια τῶν ἐν Ὀλύμπῳ ναίει—σῶμα δ' ἐμὸν κτλ.»—

διηκόντων όριζοντίως μέχρι σχεδόν του έτέρου χείλους, αύτης. Δυστυχώς τά γράμματα του πρώτου στίχου είναι λίαν τετριμμένα και πλήν των δύο πρώτων λέξεων αυτού ούδεμία άλλη αναγινώσκεται. 'Η δέ συμπλήρωσις αυτού είναι δυνατόν νά γείνη επί τη βάσει των διασφζομένων κατ' άπόστασιν άπομεμονωμένως γραμμάτων και ίχνών αυτών και κατ' είκασίαν μόνον, και τουτο ούχι ασφαλώς. 'Ωσ-αύτως τετριμμένα είναι ανά τέσσαρα γράμματα έν τω άκρω των στίχων δευτέρου, τρίτου και τετάρτου και τρία έν τη άρχη του πέμ-πτου στίχου.

'Η έπιγραφή άποτελεί πεντάστιχον έπίγραμμα έν δακτυλικω έξαμέτρω, ως όρθως παρατήρησεν ο κ. Seure, άλλ' έκαστος αύτης στίχος δέν συμπίπτει πρός τον άνάλογον του έπιγράμματος. 'Ο δεύτερος δέ στίχος του έπιγράμματος είναι έπτάμετρος και ο πρώτος συμπληρούμενος καθίσταται όκτάμετρος. Εικάζεται ότι τό μήκος του πρώτου στίχου μή δυναμένου νά περιληφθί έν μήκει της πλακός, των τελευταίων λέξεων ΣΕΟΝ ΑΣΤΥ μη χωρουσών, ήνάγκασε τον γλύπτην νά χαράξη τό έπίγραμμα ούχι κατά στίχους, άλλ' έν συνεχεία. Τό τεχνικόν τουτο σφάλμα ήτο δυνατόν ν' άποφευχθί έλαττουμένου του ύψους των γραμμάτων εις 0,04 του μ. ή χαρασσομένων των πλεοναζουσών λέξεων, δύο τό πολυ έν τω πρώτω και δευτέρω στίχω, κάτωθι των στίχων έν τω άκρω και ευρυνομένων ούτω των μεταξύ των στίχων άποστημάτων. Οι λοιποί τρεις στίχοι ως έξάμετροι χωροϋσι κατά μήκος εις τήν πλάκα.

'Η έπιγραφή έν άγνωστῃ δημοσιεύσει της υπό του κ. Seure αντίγραφείσα ύφ' ήμών ή βοηθεία του προέδρου της έν Φιλιππουπόλει αρχαιολογικής έταιρείας διδάκτορος κ. 'Αλέξανδρου Πέεφ έδημοσιεύθη αναγνωρωθείσα και συμπληρωθείσα τῷ 1930 και ύπελήφθη ότι προέρχεται εκ Φιλιππουπόλεως¹⁾. Τουτο δέ, διότι ούδεις των ύπαλλήλων της βιβλιοθήκης έγνώριζε τήν προέλευσίν της και ο δγκος της βχρείας πλακός της απέκλειε τήν μικρόθεν μεταφοράν της, άφ' έτέρου δέ και τό είδος του λίθου της είναι εκ του συνήθους εις πάσας τάς έν Φιλιππουπόλει και περί αύτήν εύρεθείσας όμοίας λάρνακας. 'Η έξ 'Απολλωνίας όμως προέλευσις αύτης βοηθεϊ τά μάλι-στις εις τήν συμπλήρωσιν του πρώτου στίχου έξηγουμένων καλώς

1) 'Αποστολίδου Μυρτ. 'Εν τῇ έπετηρίδι του έθνικού μουσειου και της βιβλιοθήκης Φιλιππουπόλεως, έτ. 1930, σελ. 250, ΧVI, βουλγαριστί.— Και έν τοις «Θρακικοις» 'Αθηνών, τόμ. VI, έτ. 1935, έν τῇ Συλλογή αρχαίων έπιγραφών Φιλιππουπόλεως, άριθμ. 35.

καί τῶν φράσεων σεὸν ἄστυ, μητρόπολις καί παρὰ σοῖς ποσί, διὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν ὁποίων προέβημεν εἰς σφαιρὰς εἰκασίας ἀποδόντες τὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὴν Φιλιππούπολιν¹⁾).

Ἐνεκα τούτου παρέχομεν νῦν νέαν συμπλήρωσιν τοῦ πρώτου στίχου καὶ ἐρμηνεῖαν τῆς ἐπιγραφῆς παραθέτοντες ἅμα πιστὸν αὐτῆς ἀντίγραφον φυλαττομένης κατὰ τὸ δυνατόν τῆς ἀναλογίας τῶν ἀποστάσεων τῶν γραμμάτων ἀπ' ἀλλήλων καὶ τῆς ὑπαλλήλου αὐτῶν κατὰ στίχους θέσεως. Ἡ γενομένη ἀπόπειρα φωτογραφήσεως τῆς ἐπιγραφῆς ἀπέτυχε μὴ δυναμένου τοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ νὰ συλλάβῃ αὐτὴν τὸ μὲν ἕνεκα τῆς ἀβασθοῦς ἐνίων γραμμάτων χαράξεως, τὸ δὲ ἕνεκα τῆς ἀνωμάλου ἐνιαχοῦ ἐπιφανείας τοῦ λίθου καὶ τοῦ φαιοῦ αὐτοῦ χρώματος.

I

4. Ἡ ἐπιγραφὴ κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν

ΣΗΝΙΕΡΑ Λ Ο Φ ΙΤΡΟΓ
 ΣΕΟΝΑΣΤΥΕΝΜΟΥΣΑΙΣΙΦΑΝΕΙΣΒΑΣΙΛΕΥΣΙ
 ΣΟΙΣΠΟΣΙΝΕΝΘΑΛΛΕΙΣΩΑΘΑΝΑΤΟΝΨΥΧΗ
 ΕΧΙΝΚΑΤΑΠΑΝΤΑΝΟΜΙΖΟΜΕΙΝΑΣΕΝΔΑΠΕ
 [ΔΩΓΛΥΚΕΡΩΥ
 ΠΑΥΩΕΣΓΙΝΜΟΙΦΙΛΙΗΝΗΝΠΑΝΤΟΤΕΓΩΠΕΠΟ
 [ΘΗΚΑ

II

Καθ' ἡμετέραν συμπλήρωσιν

ΣΗΜΙΕΡΑΜΟΙΑΠΟΛΛΟΝΦΙΛΙΗΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣΣΤΗ-
 [ΣΕΝ
 ΣΕΟΝΑΣΤΥΕΝΜΟΥΣΑΙΣΙΦΑΝΕΙΣΒΑΣΙΛΕΥΣΠΑΡΑ

1) «Σῆμ' Ἱερ[ω]νι [Νι]γρίνο[υ], Φί[λ]ων, μη[τ]ρόπ[ο]λις στήσεν»: σεὸν ἄστυ». Ἐνθα ἄνωτ. Καθ' ἅ γράμματα καὶ ἴχνη αὐτῶν ἠδυνήθη νὰ διακρίνη ὁ κ. Ἀλ. Πέεφ.

ΣΟΙΣΠΟΣΙΝΕΝΘΑΔΑΕΙΖΩΑΘΑΝΑΤΟΝΨΥΧΗΝΓΑΡ
 ΕΧΙΝΚΑΤΑΠΑΝΤΑΝΟΜΙΖΩΜΕΙΝΑΣΕΝΔΑΠΕΔΩ-
 [ΓΛΥΚΕΡΩΨΥΧΗΝ
 ΑΝΑΠΑΥΩΕΣΓΗΝΜΟΙΦΙΛΙΗΝΗΝΠΑΝΤΟΤΕΓΩΠΕ-
 [ΠΟΘΗΚΑ.

III

Μικροῖς γράμμασιν

«Σῆμ' ἱερά [μοι], Ἄ[πολλο]ν, φίλη μητρόπολις στήσεν] σεὸν ἄστν. Ἐν Μούσαισι φανεῖς βασιλεὺς παρὰ σοῖς ποσὶν ἐνθάδ' αἰεὶ ζῶ· ἀθάνατον ψυχὴν γὰρ] ἔχ(ε)ιν ¹⁾ κατὰ πάντα νομίζω. Μείνας ἐν δαπέδῳ γλυκερῶ ψυχὴν ἀναπαύω εἰς γῆν μοι φίλῃν, ἣν πάντοτ' ἐγὼ πεπόθηκα.»

IV

Ἐν δακτυλικαῖς στίχοις

«Σῆμ' ἱερά μοι, Ἀπόλλων, φίλη μητρόπολις στήσεν σεὸν ἄστν. (;) Ἐν Μούσαισι φανεῖς βασιλεὺς παρὰ σοῖς ποσὶν ἐνθάδ' αἰεὶ ζῶ· ἀθάνατον ψυχὴν γὰρ ἔχειν κατὰ πάντα νομίζω. Μείνας ἐν δαπέδῳ γλυκερῶ ψυχὴν ἀναπαύω ἐς γῆν μοι φίλῃν, ἣν πάντοτ' ἐγὼ πεπόθηκα.»

5 Ἡ τοῦ ἐπιγράμματος γλῶσσα εἶναι ἡ κοινὴ πλὴν τῶν ἐπικῶν ἢ ἰωνικῶν διαλεκτισμῶν σεὸν (=τεόν), ἐν Μούσαισι καὶ φιλίην.

σεὸν ἄστν: ἡ προσφώνησις γίνεται πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν πολιοῦχον τῆς Ἀπολλωνίας. Ὅθεν καὶ ἡ πόλις (μητρόπολις) καλεῖται ἱερά.

σῆμα: τάφος, μνημεῖον· ἐνταῦθα δὲ ἡ σαρκοφάγος λάρναξ

1) Ὁ χαρακτὴρ κατὰ παραδρομὴν παρέλιπε τὸ Ε. Ἐν τῇ πρώτῃ ἀντιγραφῇ ἡμῶν ἀνέγνωμεν ἐμῆν (EMHN) ἀντὶ ἔχ(ε)ιν, ἅτε τοῦ Χ μὴ διακρινόμενου καλῶς καὶ δυναμένου νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς Μ.

(πύελος), ἦν ἔσθησεν ἡ πόλις καὶ ἔθηκεν εἰς αὐτὴν τὸν νεκρόν.

μητροπόλις: διότι ἡ Ἀπολλωνία ἀπόκισε τὴν πατρίδα τοῦ νεκροῦ. Ἀποικία τῆς Ἀπολλωνίας ἐν Πόντῳ μνημονεύεται ἡ Ἀγχιάλος ἢ Ἀγχιάλη κατὰ Στράβωνα¹⁾, συνοικισθεῖσα περὶ τὰ μέσα τοῦ ἔκτου π. Χ. αἰῶνος ἐν ἣ θέσει εὐρίσκετο κατὰ Πλίνιον ἡ ἀρχαιότερα πόλις Μέσσα καὶ ἡ Θυνιάς²⁾).

ἐν Μούσαισι φανεῖς βασιλεύς: = ἐξόχως ἀναδειχθεὶς ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν Μουσῶν, διαπρέψας δηλ. ὡς ποιητῆς ἢ φιλόσοφος.

παρὰ σοῖς ποσί: δηλ. τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐστήθη τὸ σῆμα (ἢ λάρναξ—πύελος). Ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιγραφή προέρχεται ἐκ τῆς ἄρσεως τοῦ ἀγάλματος χρόνον κατὰ πάντα = καθ' ὅλα, ὀλοτελῶς. Ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ πάντως³⁾ πρβλ: τά:

κατ' ἰσχύον⁴⁾ = ἰσχυρῶς, κατὰ σκότον⁵⁾ = κρύφα, κατ' ὄργην⁶⁾ = ὀργίλως, καθ' ὄρμην δρᾶν⁷⁾ = ὀρμητικῶς ὡσαύτως καὶ τὰ συνήθη: καθ' ἡσυχίαν, κατὰ τάχος, κατὰ κράτος, κατὰ πόδας κτλ.

ἐν δαπέδῳ γλυκερῶ = ἐν ἐδάφει γλυκεῖ, εὐαρέστῳ. πρβλ. κείμενον ἐν δαπέδῳ⁸⁾.

ἀναπαύω ἐς γῆν: ἀντὶ ἐν γῆ, ὡς ἐν τῇ Νεοελληνικῇ. πρβλ. ἄνδρα οἰκοῦντα εἰς τὰ Ὑπατα⁹⁾.— Ὁ πατήρ ἐσιτεῖτο εἰς τὸ πρυτανεῖον¹⁰⁾.

πάντοτε = ἀείποτε, ἐν παντί καιρῷ, ἀδιαλείπτως, ὡς ἐν τῇ νεοελληνικῇ. Μην. παρὰ Σέξτω τῷ Ἐμπειρικῷ (περὶ τὰ 180 π. Χ). Μῆ Ἀττικόν¹¹⁾.

6. Τὸ ἐπίγραμμα προφανῶς ἀναφέρεται εἰς ὀρφικόν τινα ποιητὴν ἢ νεοπλατωνικόν φιλόσοφον, ἀφοῦ οὗτος πιστεύει εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς (ἀθάνατον ψυχὴν γὰρ ἔχειν κατὰ πάντα νομίζω). Οὗτος κατήγετο ἔκ τινος ἀποικίας τῆς ἐν Πόντῳ Ἀπολλωνίας (μητρόπολις—σεδὸν ἄστυ—Ἀπολλον). Διαμείνας ἐν τῇ προσφιλεῖ του

1) Στράβωνος, Ζ, 6, 1.—Plinii, hist. n. IV, 18.

2) Στράβωνος, ἐνθ. ἄνωτ. «Θυνιάς τῶν Ἀπολλωνιατῶν χώρα».

3) Πλάτωνος, Τιμ. 30, 4) Ἀισχύλου Προμ. 212, 5) Σοφοκλέους, Φιλ. 574, 6) Τραχ. 929, 7) Φιλ. 562.

8) Ὀμήρου, Ὀδυσ. Λ, 577.

9) Λουκιανῶ, Λούκ. δνος, I, 10) Ἡλιοδώρου, Αἰθ. I, 19.

11) Φρυγίου, 103.

μητροπόλει (φίλη, ἦν πάντοτ' ἐγὼ πεπόθηκα), ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ, ἥτις ὡσαύτως τὸν ἠγάπησιν (ἐς γῆν μοι φιλίην). Διαπρέψας ἐξόχως ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν Μουσῶν (ἐν Μούσαισι φανείς βασιλεύς) ἐτάφη ἐν τῇ νησίδι παρὰ τῷ ἀγάλματι τοῦ μουσηγέτου Ἀπόλλωνος (παρὰ σοῖς ποσίν—Ἄπολλον—ἐνθάδ' αἰεὶ ζῶ). Ἡ κηδεῖα καὶ ἡ ταφή αὐτοῦ ἐγένετο ὑπ' αὐτῆς τῆς πόλεως, ἥτις διὰ τὴν ποίησιν ἢ τὴν σοφίαν ἔστησαν αὐτῷ τιμῆς ἕνεκα καὶ μνημεῖον (μητρόπολις στήσέν μοι σῆμα).

Ἄγνωστον παραμένει ἡμῖν τὸ ὄνομα τοῦ διαπρεποῦς τούτου Θρακῆος ποιητοῦ ἢ φιλοσόφου, Ἀγχιαλέως ἢ Θυνιέως, ὅστις ἔζησε κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ ^{πρώτου} δευτέρου π. Χ. αἰῶνος ὑφισταμένου ἀκόμη τοῦ ἐν Ἀπολλωνίᾳ κολουσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ κατὰ τὸν δευτέρον ἡμῖς τοῦ δευτέρου αἰῶνος (πάντοτε). Πάντως τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἦτο κεχαραγμένον ἐν ἄλλῃ τῆς λάρνακος (πυέλου) πλευρᾷ ἢ ἐπὶ τοῦ ἐπιθήματος αὐτῆς.

21—Ἰουνίου—1936.

Κ. ΜΥΡΤΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ